

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1983	Τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου Δευτέρα 5 Δεκεμβρίου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Χωράφι

«Ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη...» (Γαλ. 5,22)

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς, **ὅλοι ἔχουμε ἓνα χωράφι** μὲ ἀνεκτίμητη ἀξία. –Μὰ πολλοί, θὰ πῆτε, δὲν ἔχουν οὔτε μιὰ φούχτα χῶμα· τὸ μόνο χῶμα ποὺ θὰ τοὺς σκεπᾶσῃ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ θὰ τοὺς ρίξῃ ὁ παπᾶς ὅταν θὰ τοὺς κατεβάξῃ στὸν τάφο λέγοντας «*Γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει*» (Γέν. 3,19 καὶ Ἄκολ. νεκρ.)· πῶς λοιπὸν λές ὅτι ὅλοι ἔχουμε ἓνα χωράφι ἀνεκτίμητο; Κι ὅμως εἶνε ἀλήθεια· ἀκόμη κι ὁ ἀκτῆμων ἔχει ἓνα χωράφι ἀνεκτίμητο, χωράφι πνευματικό.

Ποιό εἶνε τὸ χωράφι αὐτό; Τὸ λέει ὁ Χριστός, τὸ λένε οἱ ἀπόστολοι, ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοὶ εἴμαστε «*θεοῦ γεώργιον*» (Α' Κορ. 3,9). Κι ὅπως ἓνα χωράφι, ἂν δὲν τὸ καλλιεργήσῃς, δὲν τὸ σκάψῃς, δὲν περάσῃ ἐπάνω του ἀλέτρι καὶ τρακτέρ, ἂν δὲν βάλῃς λίπασμα, δὲν σπείρῃς σπóρο ἐκλεκτό καὶ δὲν βρέξῃ ὁ οὐρανός, τὸ χωράφι μένει χέρσο καὶ γεμίζει ἀγκάθια, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ καθενός· θέλει ἀλέτρι.

Ποιό εἶνε τὸ ἀλέτρι; Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θεία λειτουργία. Κατόπιν ἡ χέρσα ψυχὴ πρέπει νὰ ποτιστῇ μὲ δάκρυα μετανοίας, νὰ πέσῃ ἐκεῖ ὁ σπóρος τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τότε θὰ φυτρώσῃ καὶ θὰ καρπίσῃ τὸ δέντρο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ποιό εἶνε τὸ δένδρο τῆς χριστιανικῆς ζωῆς; Τὸ περιγράφει σήμερα ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Τί λέει· ὅπως κάθε δένδρο δίνει τοὺς καρπούς του, ἔτσι καὶ στὴν καρδιά, ὅταν ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο καὶ ἡ ἁγία Τριάς φυτεύσῃ τὸ δένδρο τῆς, τότε αὐτὸ θὰ δώσῃ καρπούς. Κι ὅπως ὁ περιβολάρης μαζεύει ἀπ' τὸ περιβόλι καρπούς, ἔτσι καὶ οἱ ἄγγελοι θὰ κόβουν ἀπ' τὰ πνευματικά μας περιβόλια καρπούς γλυκεῖς.

Ποιοί εἶνε οἱ καρποί; Δὲν εἶνε οὔτε λεμόνια οὔτε πορτοκάλια, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ φαγώσιμα· εἶνε *καρποὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος*. Τί καρποί; Τοὺς λέει· εἶνε ἡ «ἀγάπη», ἡ «χαρά», ἡ «εἰρήνη», ἡ «μακροθυμία», ἡ «χρηστότης», ἡ «ἀγαθωσύνη», ἡ «πίστις», ἡ «πραότης», ἡ «ἐγκρά-

τεια»· αὐτὰ λέει (Γαλ. 5,22). Θὰ ἔπρεπε γιὰ καθέναν ἀπὸ τοὺς καρπούς αὐτοὺς νὰ κάνουμε καὶ ἓνα κήρυγμα· ἔννεα καρποί, ἔννεα κηρύγματα. Συντέμνω ὅμως τὸν λόγο καὶ λέω τὰ ἐξῆς ὀλίγα.

* * *

Ὅπως οἱ καρποὶ σὲ ὅλα τὰ δέντρα ἀντλοῦν χυμὸ ἀπὸ μιὰ ρίζα, ἔτσι καὶ οἱ καρποὶ αὐτοὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔχουν κάποια σχέσι καὶ σύνδεσμο καὶ ἀλληλουχία μεταξύ τους. Πρῶτα - πρῶτα ἡ ρίζα ὅλων ποιά εἶνε; Ὅλα νὰ τὰ ἴχῃς, καὶ προφήτης νὰ εἶσαι καὶ θαύματα νὰ κάνῃς καὶ πατριάρχης νὰ γίνῃς, τίποτα δὲν εἶσαι ἂν δὲν ἔχῃς αὐτὸ ποὺ ζητᾶει ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο· ἂν στύψῃς ὅλο τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ βγάλῃς μιὰ λέξι· **ἀγάπη**. Πρῶτα εἶνε ἡ ἀγάπη, ἀγάπη στὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη στὸν πλησίον. Ἄν δὲν ἔχουμε ἀγάπη, εἴμαστε «*κύμβαλα ἀλαλάζοντα*», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορ. 13,1). Ἐπειτα, ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἐκεῖ ὑπάρχει **χαρά**· ὅπου ὑπάρχει χαρά, ἐκεῖ ὑπάρχει **εἰρήνη**· ὅπου ὑπάρχει εἰρήνη, ἐκεῖ ὑπάρχει **ὑπομονή**, ὅπου ὑπάρχει ὑπομονή, ὑπάρχει **καλωσύνη** καὶ ἀκτινοβολία οὐράνιος· ὅπου ὑπάρχει καλωσύνη, ἐκεῖ ὑπάρχει **εὐλικρίνεια**· ὅπου ὑπάρχει εὐλικρίνεια, ἐκεῖ ὑπάρχει **πραότης**· καὶ ὅπου ὑπάρχει πραότης, ἐκεῖ ὑπάρχει **ἐγκράτεια** καὶ ἀγγελικὴ ζωή. Αὐτὰ λέει ὁ ἀπόστολος κ' ἐγὼ σᾶς τὰ παρουσιάσω μὲ ἀπλότητα, γιὰ νὰ τὰ καταλάβετε.

Τέτοιους καρπούς εἶχε κάποτε ἡ ἐκκλησία μας· τώρα ὑπάρχουν ἄραγε; Δὲν ξέρω ἂν λέτε στὰ χωριά σας τὴν ἔκφρασι «τὸ χωράφι ἔγινε μπαίρι». Ἡ ἐκκλησία μας **ἦταν κάποτε μπαξές καὶ τώρα ἔγινε μπαίρι**. Ὅλα τ' ἀγκάθια ξεφύτρωσαν· μικροὶ - μεγάλοι, λαϊκοὶ - κληρικοί, παπᾶδες - δεσποτάδες, ὅλοι γίναμε μπαίρια· δὲν ἔχουμε νὰ παρουσιάσουμε καρπούς. Ψάχνει ὁ Χριστὸς νὰ βρῇ καρπό, καὶ τὰ ἁγία του χέρια ἀγκυλώνονται περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι τὸν ἀγκύλωναν τὰ καρφιά τῶν Ἑβραίων. Γιατὶ ἀντὶ τῆς «ἀγάπης» κυριαρχεῖ **μῖσος** ἄγριο. Ἀντὶ

τῆς «*χαρᾶς*» βλέπεις νὰ περπατοῦν οἱ **ἄνθρωποι θλιμμένοι** καὶ νὰ χύνουν δάκρυα. Ἐντὶ τῆς «*εἰρήνης*» ἀκοῦμε «**πολέμους καὶ ἀκοῶς πολέμων**» (Ματθ. 24,6)· κ' εἴμαστε ἀκόμα στὴν ἀρχή· θὰ πέση πῦρ, θὰ καοῦν τὰ πάντα, θὰ λαμπαδιάση ὁ τόπος· ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστὸς θὰ γίνῃ. Ἐντὶ τῆς «*μακροθυμίας*» οἱ ἄνθρωποι **ἔχασαν τὴν ὑπομονή** τους, ἔγιναν μυγιάγγιχτοι, μὲ τὸ τίποτα σὲ πυροβολοῦν καὶ σὲ στρώνουν κάτω νεκρὸ. Ἐντὶ τῆς «*ἀγαθωσύνης*» συναντᾶς μιὰ θηριώδη **κακία**. Ἐντὶ τῆς εἰλικρινείας βασιλεύει **ἀνελικρίνεια**· ἄλλοτε, χωρὶς δικηγόρους καὶ συμβολαιογράφους, ὁ λόγος ἦταν συμβόλαιο· τώρα κάνεις συμβόλαιο καὶ οἱ ἄτιμοι τὸ σκίζουν μπροστὰ στὰ μάτια σου. Ἐντὶ τῆς «*πραότητος*» σήμερα ὑπάρχει **θυμὸς** τίγρεως. Καὶ τέλος ἀντὶ τῆς «*ἐγκρατείας*» ὑπάρχει σήμερα **ἀκολασία** ποὺ ξεπερνᾶ κάθε ὄριο.

Ποῦ εἶνε λοιπὸν οἱ καρποὶ; Κάποτε ὁ μπαξὲς τῆς ἐκκλησίας μοσχοβολοῦσε ἀπὸ ἀρώματα ἀγγελικὰ καὶ εἶχε δέντρα καρποφόρα ὅπου κελαϊδοῦσαν τ' **ἀηδόνια τοῦ οὐρανοῦ**· ἀηδόνια σὰν τὴν ἁγία Βαρβάρα καὶ τὸν Ἰωάννη τὸν Δαμασκηνὸ ποὺ ἐωρτάσαμε χθές, σὰν τὸν ἅγιο Νικόλαο ποὺ θὰ ἐορτάσουμε αὔριο, καὶ σὰν τὸν ἅγιο Σάββα ποὺ ἐορτάζουμε σήμερα.

* * *

Θά ἔπρεπε νὰ ἔχουμε ὦρα, ν' ἀνοίξουμε τὸ συναξάρι καὶ νὰ δοῦμε τὸν **βίο τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου**, τὶς ἀρετὲς καὶ τὰ θαύματά του, τοὺς καρποὺς αὐτοῦ τοῦ δένδρου ποὺ «*ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ*» τοῦ Κυρίου (Ψαλμ. 79,15).

Γεννήθηκε ἐπὶ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου τοῦ Μικροῦ (408-450 μ.Χ.) στὴν Μουταλάσκη τῆς Καππαδοκίας ἀπὸ γονεῖς ἁγίους, τὸν Ἰωάννη καὶ τὴ Σοφία· γιατί πίσω ἀπὸ κάθε ἅγιο εἶνε μία μάνα κ' ἕνας πατέρας. Σὰν τὸ παπί, ποὺ μόλις γεννηθῆ πέφτει στὸ νερό, ἔτσι καὶ ὁ ἅγιος Σάββας μπῆκε στὰ νερὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐκτὸς τῆς ἐκκλησίας ἀκούγε τὶς ἀκολουθίες κοντὰ στὸν παπᾶ. Νέος ἀκόμη, ἔδειξε ζῆλο γιὰ τὸ μοναχικὸ βίο, μὲ ἐγκράτεια στὴν τροφή, καὶ κατέφυγε στὴ μονὴ τῶν Φλαβιανῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἡλικίας 18 ἐτῶν, πέταξε μακριὰ, σὲ κλίματα θερμὰ σὰν τὰ ἀποδημητικὰ πουλιά, ἔγινε χελιδόνι τοῦ πνεύματος καὶ πῆγε νὰ προσκυνήσῃ στοὺς Ἁγίους Τόπους. Ἐμεινε κοντὰ στὸν ἅγιο Εὐθύμιο, ὁ ὁποῖος βλέποντας σὲ τέτοια ἡλικία τόση σύνεσι τὸν ἔλεγε «**παιδαριόγεροντα**». Ἐξῆσε κοντὰ καὶ στὸν ἅγιο Θεόκτιστο. Κ' εἶχε τόση ἀγιότητα, ὥστε ἔκανε σὲ ἄνυδρο τόπο ν' ἀναβλύσῃ νερὸ καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα.

Σιγὰ - σιγὰ εἴλκυσε σὰν μαγνήτης κοντὰ του καὶ ἄλλους νέους καὶ ἔγινε ὁδηγὸς τους στὴ

ζωὴ τῆς ἀσκήσεως. Πέρασε τὸν Ἰορδάνη κ' ἐκεῖ στὴν ἔρημο φύτεψε δέντρο οὐράνιο, ποὺ πέρασαν 1550 χρόνια καὶ μένει μέχρι σήμερα, σὰν ἕνα θαῦμα τοῦ Χριστοῦ μας· εἶνε τὸ περίφημο μοναστήρι του, ἡ **λαύρα τοῦ ἁγίου Σάββα**, γνωστὴ καὶ γιὰ τὴ λατρευτικὴ παράδοσι καὶ τὸ τυπικὸ τῆς. Ἐκεῖ ἔζησε· κι ὅταν σὲ ἡλικία 94 ἐτῶν κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ, ἐκεῖ ἄφησε τὸ σκηνωμὰ του, τὰ ἱερά του λείψανα, ποὺ ἔκαναν θαύματα.

Μιὰ μέρα ὅμως ἦρθαν ἀπὸ τὴ Δύσι οἱ φράγκοι, μπῆκαν στὸ μοναστήρι κι ἀφοῦ χτύπησαν καὶ ἔδεσαν τοὺς μοναχοὺς, ἄρπαξαν σὰν κλέφτες καὶ λησταὶ **τὸ σκηνωμὰ** τοῦ ἁγίου Σάββα. Τὸ πῆγαν στὴ Ρώμη, στὶς ἀποθήκες τοῦ Βατικανοῦ, ὅπου ἔμεινε χρόνια πολλά. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ ἐπιστραφῆ, καὶ τὸ ἔφεραν πάλι στὸ μοναστήρι του ἀεροπορικῶς.

* * *

Ποῦ εἶνε τώρα, ἀδελφοί μου, οἱ **καρποὶ τοῦ Πνεύματος** ποὺ κοσμοῦσαν τὸν ἅγιο Σάββα; Ἡ ἐκκλησία μας γέμισε ἄκαρπα δένδρα. Ξέρετε πῶς καταντήσαμε; Σὰν τὴν **ἄκαρπη συκιά** ποὺ ἀκοῦμε τὴ Μεγάλῃ Δευτέρῃ νὰ τὴν καταρᾶται ὁ Χριστὸς λέγοντας «*Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα*», ποτέ σου πιά νὰ μὴν καρπίσῃς, «*καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ*» (Ματθ. 21,19). Ἦθελε τάχα ὁ Χριστὸς νὰ καταραστῆ τὸ δέντρο; Ὁχι βέβαια. Ἦθελε νὰ διδάξῃ ὅτι, ὅπως ἡ ἄκαρπη συκιά εἶνε ἀξία κατάρας, ἔτσι κι ὁ **ἄνθρωπος ποὺ δὲν ἔχει ἔργα χριστιανικὰ εἶνε «ἐγγὺς κατάρας»** (Ἐβρ. 6,8).

Γίναμε ὄχι μόνο ἄκαρπα δέντρα ἀλλὰ καὶ **θηρία**. Γιὰ τοὺς ἁγίους διαβάζουμε ὅτι αὐτοὶ ἐξημέρωναν καὶ τὰ ἄγρια θηρία. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγιάζεται, καὶ τὰ θηρία τὸν σέβονται. Ἄν αὐτὸς γίνῃ ἡμερος, καὶ τὰ θηρία ἡμερεύουν κοντὰ του. Ἔτσι βλέπουμε σὲ βίους ἁγίων, κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω. Ἐβγαλε ὁ ἅγιος ἕνα ἀγκάθι ἀπ' τὸ πόδι ἐνὸς λιονταριοῦ, κι αὐτό, ἀπὸ εὐγνωμοσύνη, τὸν ἀκολουθοῦσε πλέον σὰν ἀρνί.

Ἐλα τώρα ἐσύ, ἄνθρωπε, ποὺ ὁ Θεὸς ὄχι ἀγκάθι σοῦ ἔβγαλε, ἀλλὰ ὅλα τ' ἀγαθὰ σοῦ χάρισε, κι ὅμως ἐσύ, ἄθλιε, ἀνοίγεις τὸ βρωμερό σου στόμα καὶ τὸν βλαστημᾶς! Ἐ, τί περιμένουμε μετὰ, εὐλογία; Κατάρᾳ! Γι' αὐτὸ ὁ **Θεὸς σείει τὴ γῆ**. Προειδοποίησις εἶνε αὐτό. Τί χρειάζεται; **Μετάνοια ἀπὸ ὅλους!** Ἄν δὲν μετανοήσουμε, καμμιά βραδιὰ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ ποῦμε οὔτε «*Κύριε, ἐλέησον*» καὶ σεσημῶς θὰ μᾶς κἀνῃ «*γῆς Μαδιάμ*».

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου ἄς ἐλεήσῃ καὶ σῶσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**